

CĂTĂLIN DUPU

TĂCEREA ZORILOR

ROMAN

Ilustrații de DIANA DUPU

Coperta de Diana Dupu

Volum aflat pe lista Campaniilor

*Citești și Câștigi,
Înțelegând viața,
Educația prin Artă,
Trăiește clipa dar... Trăiește
Operațiunea Cadoul.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUPU, CĂTĂLIN

Tăcerea zorilor / Cătălin Dupu. - București : Neverland, 2020

ISBN 978-606-9018-11-8

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2020

CUPRINS

MIRACOLE ÎN VREME DE RĂZBOI.....	7
ACCIDENTAL	9
NE-A MAI RĂMAS IUBIREA	35
PETROLUL, MAREA ATRACȚIE	81
ÎN 4.4.1944	92
EXECUȚIA.....	125
DOCUMENTAȚIA ISTORICĂ	146
OFERIM CA SĂ AVEM ȘI AVEM CA SĂ DĂRUIM de prof. dr. Marius Silveșan.....	147
DIN CĂRȚILE, FILMELE ȘI EVENIMENTELE AUTORULUI	152

MIRACOLE ÎN VREME DE RĂZBOI

*Tuturor martirilor și eroilor
din Cel De-al Doilea Război Mondial,
cunoscuți și mai puțin prezentați publicului larg,
vă dedic acest volum.
Domniile voastre ați demonstrat cu adevărat
că sunteți... oameni,
cu suflet mare cât acest mapamond.*

În urmă cu ani am publicat în volum nuvela *Cine știe ce aduc zorile?*, text care s-a dovedit un preambul pentru romanul din fața noastră.

Multe din situațiile prezentate în aceste pagini sunt inspirate din fapte reale, de aceea numele personajelor au fost schimbate. Orice asemănare nu este intenționată.

Versurile din volum, la fel cum s-a întâmplat și în cazul celorlalte cărți, aparțin subsemnatului. Sunt deschis întâlnirii cu cititorii, indiferent de vârstă și locație, în țară și străinătate. Iar cartea se poate recomanda.

Top-secret: soția mea Diana este neașteptatul sprijin, confesorul cu adieri sapiențiale și desenatorul iscusit, care îmbracă totul în mantia iubirii... Mulțumesc.

Prietenilor scumpi insp. M.B., prof. dr. W.M. & C.M., mamei mele Violeta și fratelui meu Daniel & familia le mulțumesc pentru ajutorul în realizarea diverselor proiecte culturale și sociale.

În liniștea zorilor să găsim calea spre lumină și reușită. Astfel toți vom avea de câștigat.

ACCIDENTAL

În aprilie 1944, Capitala era tragic agitată și lovită teribil, cum n-a mai fost vreodată, orașul având puține accente înfloritoare. Până atunci lumea alerga încolo și-ncoace cu dezinvoltura unui pământ ce n-a auzit niciodată de nimic rău, dar în adevăr, lucrurile nu stăteau deloc așa. Unii încercau să n-arate durerea, dar ea se vedea și simțea în orice pas al străzii și se acutiza la auzul știrilor de la Radio București.

În biroul comandantului de la Legația Germană, în acea zi de joi, la ora 8.10, intră Cezara, secretara, urmată de ofițerul de presă, tot o tânără femeie.

– Vestea este teribilă! Sper din suflet să nu se ia și de noi. Asta mi-ar mai trebui, spuse domnișoara Cezara, cea care se ocupa de tot ce înseamnă hârțogărie în cele mai importante birouri.

– Ce motive ar avea? zise cealaltă, Sânziana.

– Cum ce motive? Că suntem din neamul ăsta! ridică prima vocea.

– Fii liniștită. Angajarea noastră aici a venit după multe informații culese despre fiecare dintre noi, de când ne-am născut și până în clipa în care am pășit în clădirea asta.

– Mie-mi spui? Of, viață, viață. Auzi, dar mai sunt și alte nenorociri din astea întâmplare prin țară? întrebă secretara.

– Nu, e liniște în rest. Cică încă de aseară au luat niște suspecti.

– Deja?

– Îți dai seama. Erau oamenii lor.

– Ești bine informată, domnișoara Sânziana! Ofițerii îți raportează totul? Herr comandant știe?

– Nici așa. Ce te-a apucat? Doar sunt ofițer de presă!

– Lasă, lasă, că am văzut eu! Ca să nu mai spun că am observat că îți cam găsești de treabă cu *Herr Werner*, i-o trânti cu răutate Cezara.

– Asta e cam directă și neadevărată.

– Vai de mine! Te-am lovit?

Ca și cum n-o mai asculta pe cealaltă, Sânziana, așezându-se pe unul din fotoliile de piele din fața biroului, întrebă cu voce gravă:

– Mă întreb ce o zice *Herr* comandant?

– Cred că arde! Ce, te aștepți la altceva?

– Nici nu ști ce să mai zici. Ei, germani aici în țara noastră...

– Domnișoară Sânziana, sunt aliații noștri și pâinea îți vine de la...

– Au murit și români.

– Da? Adică da, că doar nu au ieșit din locație înainte.

– Vreo 14 români.

Secretara se apropie de scaunul comandantului, îl privi și spuse trist:

– Nu-s puțini. Și dacă moare... se duce numai unul, e grav, dar 14...

– Vezi de aia spuneam. Cu sabotajele astea...

– Vai de noi...

Ridicându-se ușor, Cezara făcu câțiva pași și zise sec:

– Dar să nu ne întristăm!

– Parcă ar fi un ordin.

Privind spre unul din tablourile primite *cadou* de nemți de la Muzeul de Artă al României, ofițerul de presă spuse:

– Da, domnișoară Cezara, poate că viața asta înseamnă de multe ori doar să răspundem la ordine...

Enervată, secretara strânse cu putere spătarul de la scaunul confortabil și strigă:

– Doamne, ce poftă de viață îmi dai! Gata! Mă năucești cu gândurile tale!

Cezara era o blondă de 27 de ani, cu părul scurt și auriu, bine pieptănat, cu ochi mari și atrăgători, cu fața luminoasă și un trup pe placul ei și al admiratorilor.

– Presa ce zice? vru să știe tânăra.

– Berlinul sau la noi?

– Ce spune presa, care o fi ea! se răsti Cezara.

– Nemții acuză armata noastră și Siguranța Statului că nu îi informează 100% de acțiunile astea. Ai noștri doar au semnalat... măcelul și atât.

Făcând ordine pe biroul masiv al comandantului, secretara mai întrebă:

– Ai ceva pentru mapa șefului?

– Da, uite aici actele astea.

– Și pentru *Herr Werner*? A, nu, o să i le dai tu *personal*, o tachinează iar.

– Domnișoară Cezara, oricum ar fi, viața privată nu e treaba ta.

– De ce nu? Ai putea fi o spioană, nu?

– Iar îmi faci un atac direct.

– Dar fără bombă.

Și Cezara izbucni într-un râs nervos.

Sânziana era cu puțin mai înaltă decât colega ei, avea 38 de ani, era brunetă, cu părul lung, trecut puțin de umeri, avea niște ochi negri, amăgitori, și, ca un făcut, puțin mai subțirică în talie decât Cezara. Ofițerul de presă își strânse buzele și zise cu ton ridicat:

– Poate și eu aș putea să spun multe despre...

Respect pentru oameni și cărți

– Despre...?

Ușa mare de lemn bine lăcuit se deschise larg și în prag apăru comandantul, Șeful legației, un bărbat la 63 de ani, militar din cap până-n picioare, cu păr cărunt, cu o mustață neagră, la modă și părul cu o freză pe partea stângă. Începu în germană pe un ton sever:

– Ce faceți? V-ați strâns la ședință?

– Nu, *Herr* comandant, răspunse Cezara.

– Nu stau mult. Trebuie să merg la Ministerul de Război.

De când am aflat vestea, n-am mai închis un ochi. Werner să se ocupe de tot ce trebuie până mă întorc. Cine e vinovat va plăti scump.

– Foarte bine, zise mecanic secretara.

– Cum ai spus? întrebă înaltul ofițer.

– Așa trebuie să se întâmple, *Herr* comandant, preciză Sânziana.

– Când mă întorc aș vrea să văd măcar lista de suspecti, ca să nu spun mai mult. La revedere!

– La revedere! spuse fiecare către gradat. Toate discuțiile cu germanii erau purtate în limba lor, nu prea scumpă multor români.

– E foc și pară, șopti ofițerul de presă.

Cezara își notă ceva în mapa de lucru, când din nou ușa biroului se deschise și de data asta apăru Werner.

– Sânziana, va trebui să trimiți urgent niște telegrame, începu să dea ordine ofițerul.

– Sigur.

– Cezara, roagă-l pe gardianul-șef să trimită suspecta la mine în birou. Știe el despre cine e vorba.

– Imediat, răspunse fără întârziere tânăra și ridică receptorul negru.

Individul Werner era un bărbat la 42 de ani, carierist, blond, uscățiv, afemeiat și nepoliticos cu românii. Nu îi suporta, unii spuneau că tocmai de aceea a primit slujba asta la legație.

Într-un birou alăturat, cu uși capitonate, Werner, ofițer al armatei germane și mâna dreaptă a comandantului, privea spre principala suspectă, ce fusese adusă de un soldat.

– A, este vorba de o *frau*, femeie! Nu am știut, minți el, pe limba română. Numele?

– Deleanu. Și vreau să vă spun de la început că eu nu am ce să caut aici.

– *Nien*? Nu?

– Nu.

– Și de ce, mă rog?

– Nici nu știu de ce sunt acuzată, de ce am fost adusă aici?

– *Gut, gut*. Bine! Ai auzit de restaurantul *Floare de Colț*?

– Da.

– De asta, Deleanu.

– Nu înțeleg.

Ofițerul dădu din cap ca și cum ar fi fost o marionetă forțată să fie veselă:

– *Frau, frau*, nu face greșeli cu mine. Agenții noștri te-au văzut ieri punând o geantă cu explozibil în holul restaurantului.

– Eu?

– Că doar nu eu.

Tânăra se apropie de birou:

– Este o confuzie!

Werner trânti un dosar de masă și spuse răspicat:

– Crezi că am timp de joacă?

– Este adevărat că am trecut pe acolo, dar așteptam pe cineva.

– Pe cine așteptai? Un *kamerad* care să te ajute? Da, asta căutai?

– Nu, îmi așteptam un verișor de la țară. E bolnav și l-am chemat să-l vadă un doctor bun.

– *Brait!* Femeie! Termină! Să știi că nu am timp de discuții inutile.

– Vă repet că este o confuzie! Altcineva trebuie să fie în locul meu.

Neamțul se ridică de la birou și comentă:

– *Ya, ya!* Da, da! Fetișo, dacă nu murea niciunul dintre ai noștri, mă jur că îți dădeam drumul. Nici nu erai aici. Puțin îmi pasă de clădire sau de ai voștri. Dar pentru ai mei, mă doare. Trebuie să găesc vinovatul, nu?

– Desigur.

– Ce bine ai răspuns. Măcar aici am căzut de acord. De ce ai făcut-o?

Fata nu știa ce să mai creadă și zise sigură pe ea:

– Dar nu sunt eu!

– Să spun că te cred. Cine poate garanta pentru tine?

După ce se gândi puțin, tânăra răspunse:

– Nimeni.

– Cum așa? Unde este ruda ta? Parcă o așteptai? îi aminti Werner, ieșind de la birou.

– Nu a mai venit.

– *Ya?* Prea multe nu-uri. Și de ce mă rog?

– Nu s-a putut mișca. A avut o criză de spate.

– Atunci, altcineva.

– Da, familia! Cineva dintre ai mei.

Ofițerul zâmbi cu gura strâmbă:

– Familia? Ce e asta? Cum să spună ea ceva rău despre tine?

– Atunci, nu am. Ba da! Garderobiera!

– Garderobiera? Da, corect. Ea e... salvarea ta! Un moment!

Ridică receptorul și o chemă pe Cezara:

Secretara apăru în dreptul ușii.

– Află-mi, te rog, de chestiunea asta. Și îi întinse o hârtie pe care scrisese ceva.

– Vezi că te cred? De ce spuneți că noi suntem răi?

Și germanul, în sfârșit, îi făcu semn tinerei să ia loc pe scaun, care interveni:

– Eu mă rog la Dumnezeu pentru ca în lume să fie pace.

– Da? Foarte bine. Ai rude care complotază împotriva noastră?

– Cum să am așa ceva?

– Altceva. Ce îmi recomanzi să văd în București?

Tânăra nu înțelegea deloc rostul întrebării:

– De ce să vă recomand eu dumneavoastră? Cred că știți mai bine decât mine Capitala.

– Bucureștiul e unul din cele mai frumoase orașe pe care le-am văzut. Nu degeaba i se spune *Micul Paris*, zise Werner, fără să mintă.

Dar nu avea timp de promenade:

– Nu de Paris îmi arde mie acum...

Cezara reveni cu o mapă din care scoase o hârtie galbenă:

– Am adus telegrama.

– *Dank.* Mersi. Au! Nenoroc sau ghinion! Garderobiera a decedat. Ești liberă, domnișoară Cezara.

Suspectei nu îi venea să creadă:

– Cum?

– Cred că e în mormânt.

Fata se ridică și veni în dreptul biroului:

– Faceți o greșală! Cine chiar a pus bomba e acum în libertate.

– Crezi că noi facem aici greșeli?

– Nu am vrut să spun asta.

– Dacă greșeam, crezi că ajungeam aici? Nu. Avem de raportat la Berlin rezultatul. Ce le vom spune? Că în urma discuției cu principalul suspect, cu toate dovezile împotriva ei, am decis să fie pusă în libertate? Da?

– Acesta-i adevărul.

– Chiar am față de agiotant? De ce îmi mai pierd vremea cu tine? Ieși!

– Domnule! Domnule! Nu vă dați seama ce faceți! Nu eu am pus explozibilul!

– Taci! Ce e asta, *markt*, piață? Ieși! Soldat!

Un ostaș intră și făcu semn tinerei să iasă înaintea lui.

Miruna Deleanu era năucită. Nu era drept să aibă parte de așa ceva! Se întoarse la subsolul clădirii, unde erau mai multe încăperi, de fapt celule ascunse de către germani pentru diverse acțiuni, ce trebuiau ținute departe de ochii românilor și nu numai. Spionii puteau fi oriunde, chiar și printre nemțâlăi.

Miruna se așează pe patul tare și începu să plângă. Cine putea s-o salveze? Cine ar fi putut interveni pentru ea? Dinu, prietenul ei? Dar cum să-l anunțe? Și cum să-și dea el seama unde ar fi? Cum să-i dea de știre? El cu siguranță ar putea face ceva, ar putea interveni. Dinu Romanescu era ofițer de aviație în cadrul armatei române.

Tânăra Deleanu avea 21 de ani și era în ultimul an la școala de contabilitate, instituție aflată în patronajul unui influent om de afaceri, despre care se zvonea că era unul dintre cei mai bogați oameni din Capitală, domnul M. În adevăr, chiar așa și era.

Într-o seară Miruna ieși de la cursuri împreună cu colegele, când văzu un tip în uniformă de ofițer ce părea că așteaptă pe

cineva rezemat de trunchiul unui copac. Dinu era, dar nu pe ea o aștepta. Nici nu o cunoștea. Un coleg de unitate îi spusese cu câteva zile în urmă că la Școala de contabilitate M. sunt cele mai frumoase fete din București.

Atentă de obicei, îl observă pe ofițer, dar credea că a venit după una dintre colegele ei. Și Dinu o remarcă, nu avea cum altfel, de aceea, ofițerul își făcu un comentariu: *Trebuie să fie frumos de studiat aici la școala de fete, aăă... de contabilitate.*

Tânăra, dintre toate colegele, urca pe podiumul de frumusețe pe locul I. Dintr-odată ofițerul Dinu Romanescu își ordonă că trebuie să afle cine este! Nu o urmări, dar reveni a doua zi, curios de contabilitate, aăă... de tânără. Dar asta se întâmplă în 7 februarie 1944. Parcă trecu deja un an de când se cunoscuseră.

Acasă Dinu nu avea stare deloc. Tipul se gândea nu-mai la eleva aceea. Doamne, ce îl atrăgea la ea? Abia a văzut-o! Se întinse în pat, dar nu putea nici să stea locului, așa că intră în baie și își pregăti ustensilele să se bărbiească, deși nu prea trebuia.

A doua zi, la ora 18.00, Dinu se înființă din nou la locul său de observație. La și 4 minute ieșiră din fete și apărură și ea, dar... însoțită de un tânăr!

Poftim? Cu cineva? Da! La o așa frumusețe, ce crezi? Își spusese ofițerul. Fata îl văzu și ea, dar nu-și schimbă ideea de la o zi la alta; credea că a venit pentru o colegă de la altă clasă. Sau poate chiar din grupa ei să fie cineva.

Pe fața lui Dinu se putea citi și fără studii psihologice faptul că e tare dezamăgit, lucru remarcat și de Miruna, detaliu care îi dădu puțin de gândit. Ca să se asigure că a văzut bine cum stă treaba și să dea de fericita amică a ofițerului, eleva îi zise însoțitorului:

– Stai! Am impresia că...